

TRÁI TIM TỪ BI CỦA NGƯỜI THỢ XỬ LÁ PHONG

-Adèle Bibaud- Phan Nữ Lan dịch 1173 words

Người người đều quẩn mình thật ốm, họ bước đi rất nhanh, trời quá rét. Mọi người đều lo âu vội vàng để chạy nhanh về tới ốm: lướt trượt của những xe trượt tuyết rên lên trên con đường lớn ở Mile-End *, gió rít thật xé tai làm đám tuyết ụp thành đống dưới chân những cây cao phũ phàng sương giá, trước đó trận bão đã làm rung chuyển những cánh tay sùu nã của chúng. Những hạt bông tuyết xoáy tròn trên không, như thoi bụi mù vùng sa mạc, làm mất hướng nhìn của người bộ hành. Hôm nay thật sự là một buổi tối Giáng Sinh, thời tiết xuống hai mươi lăm độ âm. Ở khúc ngoặt con đường, một đám nhà nhỏ nghèo nàn đang khoe chùm mái để nát. Nào ta hãy vào căn đầu tiên nhé: có bốn người: họ đang ở căn phòng phía trước, hai người phụ nữ, hai đứa bé.

Bọn nhỏ đang lẫn lộn, đùa giỡn, rồi cãi nhau. Ở lò sưởi, từ cái nôi bóng loáng như gương mặt của một người Phi Châu, tiếng ồn ộc của món súp hầm tỏa ra mùi vị thật ngon. Trên bàn, bốn bộ thìa đĩa dao đặt ngày ngọan với chiếc khăn trải thật thơm mát, một miếng bơ, một miếng phó mát, một cái liễn bằng sành chứa đầy sữa, một ổ bánh mì. Họ chỉ còn chờ người chủ gia đình. Trên tường, một bức tượng của thánh Antoine, cánh tay bị gãy đang bế chúa Hài Đồng Giê Su do một phép màu, ở dưới chân bức tượng thì một con ngựa gỗ đang kéo xe ba gác, cái xe này cũng đã qua cuộc chiến nên chỉ còn ba bánh xe; ở đầu bên kia của phòng thì bên dưới một quây cầu thủy tinh có hai bàn tay bằng sáp đang chộp vào nhau thật chặt, trên một cái khay bằng nhung đỏ; rồi xa hơn là một cái bình thủy tinh không quai, hai cái tách bị rạn nứt, một con chó bằng gốm, một con cừu với người chăn, tất cả những thứ này làm đẹp trang trí cho căn nhà và được sắp xếp một cách không thứ tự và thật xa con mắt mỹ thuật. Trên tường thì treo lủng lẳng xoong nồi và dụng cụ nhà bếp. Ngoài ra, còn mấy cái ghế khắp khiêng, một cái ghế trường

kính xấp được dùng làm tủ, đó là toàn bộ đồ nội thất trong phòng; cho dù với sự nghèo nàn thiêu thiếu, căn phòng vẫn toát ra một không khí thoải mái vì tất cả đều thật sạch sẽ chu đáo.

Tiếng gù gù của chú mèo nằm trên chiếc ghế đều cũ kỹ cho biết rằng thực khách này của căn nhà hèn mọn được yêu thương và cưng chiều như thế nào.

Hai người phụ nữ rời rúm nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng đôi mắt của người trẻ bị mờ đi vì ngẹn lệ.

– Tôi nghiệp cô quá, bà nói. Cô sẽ không sống nổi. Ai sẽ chăm sóc con của cô ta? Lúc trước khi tôi bị bệnh, chính cô đã chăm lo bọn nhóc của tôi. Ôi, giá như ông nhà tôi muốn làm điếu đó!... nhưng mùa đông năm nay thật khắc nghiệt, quá khắc nghiệt, nên tôi không dám hỏi ông, chị biết không, tôi thật đau đớn ghen ngào mỗi khi sang thăm cô hàng xóm. Ban đêm tôi không thể ngủ bởi vì tôi đã đọc được trong đôi mắt to sẫm tàn lụi của cô sự điếu mà cô muốn hỏi tôi nhưng không dám, cô chờ tôi sẽ mở lời trước.

– Chị nghĩ cô sẽ không qua khỏi hay sao?

-Chị ạ, cô bị viêm phổi, và khi đã bị bệnh này rồi thì thua thôi, cộng thêm với nỗi lo âu về sự nghèo đói, rồi ý nghĩ phải để con mình lại cho người lạ nuôi lại càng làm cho cô suy mòn nhanh hơn nữa, ôi thương quá.

Người thiếu phụ trẻ lấy vật tạp dề lau nước mắt đang từ từ chảy dài xuống.

Rồi, may sao, cánh cửa đột ngột mở bật ra và một luồng gió mạnh mang theo những mảng tuyết ào vào nhà cùng với một người đàn ông cao to trông rất hoạt bát khỏe mạnh có dáng một lực sĩ, nét mặt nghiêm nghị, nhưng có vẻ chân thành và lương thiện.

– Ôi, với khí hậu chết tiệt này, về nhà thích làm sao, trời ạ! tôi tưởng là cơn bão tuyết sẽ chôn sống tôi ngoài đường rồi

chứ! Rút cuộc ta cũng vậ đây rồi. Ông ấy vừa nói vừa ném cho bọn nhóc một túi kẹo hạnh nhân.

– Nay các con, ngày mai là lễ Giáng Sinh rồi đó, chúa Hải Đấng Giê Su không quên các con đâu này; nhưng mà này đừng có mà kiện cáo hay cãi cộ đấy nhé.

-Ba!

Hai đứa bé chạy đến bên cha, một đứa ôm lấy chân ba chúng, đứa kia thì leo lên vai, còn ông ta thì ôm hôn các con, thảy chúng lên trên cao, đứa này rồi đến đứa kia, rồi đến bên vợ mình.

– Cái gì thế này, hôm nay lại có nước mắt ư, đi đâu gì làm cho em ray rứt thế, đây là lần thứ hai trong tuần mà ta thấy em khóc, đi đâu này không bình thường rồi. Em không tin tưởng nơi ta để nói cho ta biết việc gì làm em buồn khổ sao? Hôm nay là một ngày tốt, ta làm việc rất có kết quả và ta muốn tốt cho mọi người đều hạnh phúc trong ngôi nhà này. Nào, hãy nói ngay cho ta biết em cần đi đâu gì nào.

Người thiêu phụ trở nên sợ sệt.

– Chắc là anh sẽ rầy la em một thôi.

– Em nói đi.

– Đây ạ! Anh biết không, cô hàng xóm tội nghiệp, cô ấy sắp ra đi, rồi con của cô ta...

-A! đúng rồi, cô nàng khốn khổ tội nghiệp, anh quên khuấy đi mất, rồi con cô ta, đúng vậy, thật buồn cho cô ấy quá.

– Nếu anh muốn..

– Nay mẹ nó, nếu như con của cô ấy làm cho em xúc động và lo âu, thì em hãy qua bên nó vậy đây đi, đó là món quà của em đó. Ta sẽ làm việc thêm, vất vả một chút, như thế sẽ có để cái ăn cho tốt cho chúng ta.

Thế là trong cái đêm mà con của Chúa Cha xuống trần thế để cứu rỗi nhân loại, thì bên trong ngôi nhà nhỏ bé ấy, cái nôi mà lâu nay đã đem cũi trên gác xép, lại được mang xuống để đón nhận một em bé gầy còm yếu ớt, và cùng lúc đó linh hồn của một kẻ đọa đày vì nghèo khổ đã bay lên trời, với vẻ bình tâm mãn nguyện.

Adèle Bibaud – TL dịch

* Mile-End: khu phố thuộc thành phố Montreal, Quebec, Canada.

CÂU CHUYỆN SAU ĐÊM GIÁNG SINH— KHUYẾT DANH— TL dịch -679 chữ